

Satser på musikken

Ragni Elisabeth Funner har sunget og spilt hele livet. De siste syv årene har hun laget musikk og skrevet tekster selv. Gode, snille tekster – på engelsk. Nå vil hun leve av musikken. Målet er å jobbe mest mulig med musikk, gjerne som låtskriver for andre, og kanskje i kombinasjon med å synge selv. Hun har studio på soveværelset og der har hun produsert materiale nok til en cd allerede. Da NRK Vestfold fikk snusen i dette mot slutten av april i år, kåret de henne sporenstreks til ukens artist. Men hun legger ikke tannlegeyrket helt på hylla ennå. Inntil videre jobber hun femti prosent, men trapper nok ytterligere ned etter hvert. Det er selvfølgelig ikke alle pasientene like glade for, selv om de liker musikken og bestiller cd'er.

– Har du tenkt at du skal slutte helt med å være tannlege?

– Mitt mål er å jobbe med musikk og tjene penger på det. Enten som låtskriver eller i kombinasjon med å synge selv. Og gjerne så mye som mulig. Tannlege kan jeg kanskje være en dag i uken eller et par måneder i året – når jeg har lyst. Jeg har to stoler og har tenkt å selge den ene og beholde den andre selv, med en avtale om at jeg kommer og går som jeg vil. De siste årene har jeg vært mye sykmeldt på grunn av smerter i nakke og skuldre. Selv om jeg ikke liker å være syk og egentlig føler meg frisk som en fisk, synes jeg at det i og for seg er helt greit. Det er akkurat som om det er et signal om at jeg skal gjøre noe annet.

Nå har jeg jobbet i 15 år og føler det er på tide å få noe annet ut av livet også. Det er viktig å gjøre de tingene man har lyst til, for tiden og livet går så fort. Jeg tror at alle har noe som de har lyst til å få ut, og da er det om å gjøre å gjøre noe med det. For meg er det musikken og det vil jeg gjøre noe med. Jeg ser ikke for meg at jeg er tannlege frem til pensjonsalder, men musikken vil jeg gjerne jobbe med resten av livet mitt.

– Når og hvordan begynte du å synge og spille?

Ragni Elisabeth Funner lager musikk i eget studio på soveværelset i huset på Tjøme.

– Jeg vet nesten ikke når det var, jeg var så liten at jeg husker det ikke. Det har vært musikk i familien min bestandig. Særlig i familien til moren min. De spilte banjo, fiolin og trekkspill. Moren min er veldig flink til å synge. Vi sang og danset og hadde det utrolig gøy med musikk da jeg var liten. Jeg lærte å spille gitar da jeg var fem år, piano da jeg var syv og saksofon da jeg var ti.

Dessuten sang jeg i Sandefjord pikekor i seks år. Det siste året ble vi verdensmestere, det var i Wien i 1979, da var jeg 19 år. Det var stort å vinne over kor fra hele verden.

Da jeg var 12–13 år, hadde jeg et band sammen med et par venner i Andebu, der jeg vokste opp, én på trommer, én på

piano og jeg spilte el-gitar. Vi opptrådte på skolen, med Abba-låter husker jeg. Og da jeg var 14–15 var jeg med på revyer i Andebu. Og visekvelder med Jens Book-Jensen, Vidar Lønn-Arnesen og Erik Bye.

– Opptrer du noe nå for tiden?

– Nei, det som har vært viktigst i det siste har vært å være i studio og lage musikk. Jeg kjøpte et keyboard for 7–8 år siden og begynte å skrive låter. Melodiene kom med en gang og det var en herlig opplevelse, en fantastisk flott energi. Det er som å få tak i en annen dimensjon eller en helt annen verden, noe som finnes der ute et sted, som gjorde at jeg følte at dette var riktig.

Etter hvert har jeg bygget opp et helt studio på soveværelset med alt som skal til for å lage og spille inn musikk. Jeg tenkte at jeg bare skulle lage til andre artister i starten, men det blir så godt mottatt når jeg synger selv at jeg får lyst til å gjøre det også.

– Går det an å plassere musikken din i en genre?

– Ikke helt. Jeg har min egen stil og lager ikke kopier, men bare det jeg liker selv. Det er en blanding av ballader, soul, r&b, litt jazz og litt blues. Noen sanger er kanskje poplåter, mens andre er mer ballader. Jeg lager det som høres og føles godt for meg.

– Har du laget mange låter?

Jeg har ti som er helt eller delvis ferdige. Så jeg har nok til en cd nå. Et av de første målene er å få finpusset de sangene jeg har, og få gitt ut den cd'en. Jeg var litt i Sarg studio i Sandefjord de første årene og fikk hjelp av Halstein Larsen, som laget arrangement, kompet og spilte inn de første låtene mine, da jeg ikke hadde noe erfaring selv. Det var starten. I dag gjør jeg alt dette selv i mitt eget studio.

Nå har jeg en privat investor som kan tenke seg å putte litt penger i dette, så får vi se hvor langt vi kommer. Men platekontrakt er ikke det første jeg drømmer om. Jeg vil ikke at noen skal bestemme over meg og forandre på det som er det kreative i meg. Det vil nok bli feil. Jeg er 43 år og vet stort sett hvordan jeg vil ha det, og jeg vil gjøre mest mulig selv. Det er faktisk mulig med det utstyret som er tilgjengelig nå. Hvis jeg skal i studio, er det for å finpusse og få akkurat den rette sounden. Og jeg innser også at jeg har enda en del å lære når det gjelder å få et topp resultat.

– Hva handler tekstene om, og hvilket språk skriver du på?

– De handler om kjærlighet, i mange former. Jeg skriver ikke bare om kjærlighet mellom mann og kvinne, men også om den universelle kjærligheten, om hvordan vi mennesker behandler hverandre. Jeg forsøker å lage tekster som betyr noe og som omhandler hele verden og hvordan vi

mennesker lever i dag. Det er så mye krig, sinne og aggresjon og mange av mine tekster handler om det, og om samarbeid for å få til en bedre verden. Jeg synes ellers at det er så mye forferdelige tekster i dagens musikk. Det er kanskje noe som må ut. Men det er så mye banning og sverting at jeg har lyst til å lage noe som kanskje lokker frem det gode. For det er så mange vakre ting. Jeg synes det er på tide at folk begynner å lytte til det gode, og jeg tror at mange vil det også. Men det er kanskje ikke så mye vakkert å velge i akkurat nå for tiden.

Jeg skriver på engelsk, for norsk blir for kjedelig, føler jeg. Det er for hardt. Og jeg er ingen nasjonalist. Jeg har en del kontakt med USA, med profesjonelle musikere, så jeg håper å få musikken min over dit. Som låtskriver, der jeg lager ting for andre. Jeg har målene klare, så det er bare å få tid til det. Man skal leve ved siden av og jeg har både unger og gjeld og mye å passe på.

– Hva sier omgivelsene til din nye musikerkarriere?

– Det hender jeg har litt dårlig samvittighet overfor kjæreste og unger, men tenker at det er viktig å gjøre det man har lyst til. Samtidig er det viktig å vise ungene det også, at jeg tør å gjøre noe av det jeg brenner for. Jentene mine på 9 og 15 liker veldig godt musikk de også. De er ofte i studio og synger og lager sine egne låter, og jeg lager cd'er til dem. Jeg merket at de synes det er inspirerende. Med mitt profesjonelle utstyr har de helt andre muligheter enn jeg hadde, og jeg husker også hvor stort jeg syntes det var å høre min egen stemme da jeg var i den alderen.

Ellers merker jeg at døtrene mine synes det er greit å ha en litt uvanlig mor. Men det må ikke bli for mye av det gode heller. Jeg har for eksempel fått

beskjed om at jeg ikke må kle meg som en 14-åring, noe jeg absolutt ikke har tenkt. Jeg må oppføre meg som en voksen, sier de.

Jeg får mye støtte av familie og venner. Men det er noen som tror jeg er litt sprø og ikke skjønner vitsen, og som synes det må være mye bedre å holde på en trygg tilværelse som tannlege med sikker god inntekt. Men for meg er det ikke en slik trygg tilværelse som er det beste. Jeg mener at man blir trygg når man tør å gjøre det som er usikkert og merker at man fikser det. Jeg vil sitte som 80-åring og se tilbake på livet mitt og tenke at det var godt at jeg tok alle de sjansene jeg gjorde og være tilfreds med at jeg turte, og ikke angre på det jeg ikke gjorde.

Og så får det gå som det skal gå, det blir en ny erfaring uansett, smiler Ragni Elisabeth Funner.

Tekst og foto: Ellen Beate Dyvi